

קָבֵץ

שיחות מוהרא"ש

בענין הישועות שממשיכים הצדיקים

*

הבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחנקים,
אשר מתוך חנהל נובע מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקון
העדרים, להתחוק בעבודת תבורא בכל הרה שיהיו נמצאים
אשר נשמעו מפי קדשו של כבוד קדשת

מרן מוהרא"ש שליט"א

ובאר מעלת הצדיקים השלמים שלכם ונפשם קשורים בנשמות ישראל, ומצטערים צער
עצום ונורא בצערם, ושמחים בשמחת ישועתם, וכשבא בר ישראל לפני הצדיק, מתאמץ
מאד בתפלה ובקשה להמשיך לו ושועה גדולה, ואך זאת ידע האדם לבשר טוב אל הצדיק
ולשמח לבבו, כי בשמחתו ישמח לבו ובצערו יצטער הצדיק האמתי.

ויבא לאור ערב שבת קדש פְּרַשַׁת בא תשע"ג

על ידי תלמידי מתיבתא היכל הקדש

חסידי ברסלב

עיר הקדש ירושלים תוכב"א

שיחת כבוד קדושת מֶרֶן מוֹהֲרָא"ש שְׁלִיט"א

בְּעֵינֵי הַיְשׁוּעָה שְׂמַמְשִׁיכִים הַצְּדִיקִים

ובאר מעלת הצדיקים השלמים שלכם ונפשם קשורים בנשמות ישראל, ומצטערין צער עצום ונורא בצערם, ושמוחים בשמחת ישועתם, וכשׂבא בר ישראל לפני הצדיק, מתאמץ מאד בתפלה ובקשה להמשיך לו ישועה גדולה, ואך זאת ידע האדם לבשר טוב אל הצדיק ולשמוח לבבו, כי בשמחתו ישמח לבו ובצערו יצטער הצדיק האמתי.

הצדיק מרגיש צרות ישראל וכואב בצערם

מוֹהֲרָא"ש נ"י דבר אודות ידיעה נחוצה והשובה מאד, שעל כל אדם לדעת, שאם היה באיזה עת צרה ומצב דחוק, חס ושלום, ובא והודיע לצדיק, כדי שיתפלל ויעזור רחמי שמים עליו, עליו לזכר, שבעת שמוגיעה לו הישועה, מפל עליו חוב, להודיע לצדיק שאכן נושע, שחרי בעת דחקו וצערו, בכח והטריח את הצדיק בבקשתו, ולא שם לב שהצדיק לזקח כל דבר ללבו, כמו צרת עצמו, ועוד יותר, ובוכה ומבכה שמים וארץ שהאיש הזה יושע בישועה שלמה, כי בשעת בקשתו, הצדיק מסתיר כל זאת מאד, ושומע בקשתו בסבלנות עצומה, ומנחם ומבטיח אותו שלא ידאג כלל, ויהיה הפל על נכון, ולפעמים נדמה לאדם, שהצדיק לקח את בקשתו בקלות, ולא הבין את חמור הענין, ואת עצם צרתו, אבל האמת אינה כן,

אלא שהצדיק שמע היטב את דבריו המכאיבים, ולקח אותם אל לבו. ואחר שיוצא מלפניו – אז מתחיל הצדיק בעבודתו הקדושה בכל עז ותעצומות, כי הוא מכיר בצרת האדם, עוד יותר מן האדם בעצמו, וכמו שאמר רבנו ז"ל (שיחות הר"ן סימן קפח): **שכשעה שאחד מספר לו צרתו, הוא מרגיש הצער יותר ממנו בעצמו; עין שם.** והצדיק בוכה ומתחנן אל השם יתברך שאדם זה יקבל ישועה שלמה, וכן חוזר ומתפלל עליו עוד הפעם ועוד הפעם. ואם בן בעת הישועה, למד לא יודיע לצדיק שאכן נושע בדי לשמח את לבו, הרי לזה עיניו ולבו מצפים וכלים כל היום, שייצפה לשמע בשורות טובות ומשמחות אצל כל אחד מישראל, ולמד לא יודיע לצדיק בשמחה רבה שאכן קבל ישועה?!

מרגיש הצער כמו החולה ממנו:

ואמר מוהר"א ש"ש נ"י, **שכבר אמר רבנו ז"ל (שיחות הר"ן סימן קפח), שפליאה בעיני אם מביאין פדיון לאחד ומספרין לו צערו, כגון: מחולה וכיוצא, כשאינו מרגיש הצער והיפורין, כמו החולה בעצמו.** ואמר מוהר"נ"ת ז"ל, **שהבין מדברי רבנו ז"ל: שהוא מרגיש הצער והיפורין כשבאין לפניו שיתפלל על החולה וכיוצא, כמו החולה בעצמו ממש.** וכן נשמע מפי רבנו ז"ל כפיה פעמים, שאמר:

בתהלה הייתי מבקש מאתו יתברך שאהיה מרגיש צער ויסוריין של ישראל, כי לפעמים היה אחד בא, וספר לי צערו, ולא הייתי מרגיש הצער, והייתי מתפלל שארגיש צערו של ישראל, עכשו בשאחד מספר לי צערו, אני מרגיש בעצמי הצער יותר מזמנו, וממש נוטפין מזמני הדמים, מגדל הצער שאני מרגיש יותר מזמנו, כי הוא יכול לחשוב מחשבות אחרות, ולשבח הצער, אבל אני מרגיש מאוד. ואמר רבנו ו"ל לאחד מאנשיו, שבקש אותו שלא ישבח אותו, ענה ואמר: איך אפשר לשבח אחד מכם? הלא כל אחד ואחד יש לו אצלי מקום בלבי!

והמשיך מוהרא"ש נ"י ואמר, אם כן, שתצדיק כל כד מרגיש בצרות הבאים אליו, למה לא ירחם אדם על הצדיק, שכל כד הצטער בצערו הגדול, וכי לא מניע לו, שכעת, יבוא ויגיד לו, שתהלה לאל, היתה לו ישועה, כדי לשמח ולישב דעתו, ולהרגיע אותו מצעריו?

מעלת המכיר טובה לצדיק ומשתדל לשמחו

ואמר מוהרא"ש נ"י, שענין זה, שאין אדם חושש לבשר ישועה שלו אל הצדיק, נובע מהסרון "הכרת הטוב", שאדם מתרשל להכיר טוב למי שקבל טובה ממנו, ואינו מכיר טובה לצדיק שהעניק לו מזמנו,

וקבל אותו בסבר פנים יפות, ושמע בסבלנות עצומה את בקשתו, ונחם ושמח אותו, כי מיד שיצא מלפני הצדיק שכח לגמרי ממסירות הנפש שגלה הצדיק בעבורו, ונדמה לו שהצדיק גם כן שכח ממנו... אבל באמת, צדיק אמת, כואב לו מאד על צרות ישראל, והוא אינו מסוגל להסית דעתו ולשכח מהן כלל, רק מרבה בתפלות ובקשות שיהיה להם רק טוב כל הימים, ולכן מדה כנגד מדה, ראוי להודיע תכף ומיד לצדיק, כשקבל ישועה והתרחב לו – כדי לשמח אותו, ובזה יכפל שכרו, ויזכה לעוד ישועות רבות, שהרי שמח והתירה את לב הצדיק, וחרו רבנו ז"ל אומר (ספר המדות, אות תפלה סימן עה): 'מי שמשמח את הצדיק, תפלתו נשמעת'; ולכן אשרי הנזהר בזה תמיד.

דברי בעל השפת אמת: להטיב לא ידעו?

וספר מוהרא"ש נ"י, שפעם בא איזה חסיד שהיה צריך ישועה אל הרב הקדוש, רבי יהודה אריה ליב אלתר מגור, בעל הספר הקדוש "שפת אמת" זי"ע, ובקש את ברכתו, ואכן ברכו והיתה לו ישועה, אבל לא הודיע כלל לרבו, אך נודע לרבו על ידי אנשים אחרים, ולאחר קצת זמן, פשהגיע אותו חסיד לפני רבו. ענה ואמר לו הרב הקדוש מגור זי"ע, עכשו אני מבין פשט בפסוק (ירמיה ד, כב): "חכמים

המה להרע, ולהטיב לא ידעו" - בעת שרע וצר לאדם, בא אל החכם, ומחשיב אותו מאד, ומספר לפניו כל צעריו, "וחכמים" המה להרע. אבל אחר כך - "להטיב לא ידעו", בעת שבאה לו ישועה, והוא טוב לו, "לא ידעו", אינו זוכר אותו, ואינו מודיע לו בשורה טובה, כדי לשמח את לבו... והחסיד הבין היטב את דברי המוסר של רבו, והחליט מיד לשנות את דרכו.

למה שגם הצדיק שהצטער לא ישמח בישועה?

וזאת ראינו ושמענו פעמים רבות אצל מוהרא"ש נ"י, שבשעה ששמע שאכן נושע האדם שדרש ובקש את ברכתו, אבל שמע זאת ממקומות אחרים, תמה ואמר: "פליאה בעיני, שהלא בשתהווא ספר לפני צרותיו - הצטערתי עמו, ולמה לא בא לספר לי מישועתו, והייתי יכול גם לשמח עמו"?! אשרי הזוכה להכיר טובה אל הצדיקים, ולהבין את מעלת הישועה שזכה לה על ידם, וכבא עת הישועה, וזכור לקחת לבשר להם על הטובה וההרחה, כדי לשמח אותם תמיד.

